

Benne over Wilmink

Recht naar mijn hart zijn zijn gedichten,
mooie man, die Willem, met vele gezichten.

Dichtte het leven aan elkaar:
'heel eenvoudig', 'k zeg het maar.

Raakte met zijn simpele woorden
in mijn hart al mijn akkoorden!

Lees ook zijn werk, het is wel veel
maar het voelt meestal als fluweel
op uw ziel!

Benne Solinger, www.beninbeeld.nl
Dorpsdichter Raalte, 15 mei 2009

Gedichten van: Willem Wilmink

De Rebbe leert kinderen schrijven

Mijn herrinerung aan een Jiddisch liedje

In de kleine sjoel
staat een kacheltje
en het brandt heel goed.
En de rebbe leert
lieve kinderen
hoe je schrijven moet.

't Is Hebreeuws nog wel,
dus heel moeilijk, hoor,
het moet keurig net.
Heb je het mooi gedaan,
dan wordt een vlaggetje
in je schrift gezet.

En de rebbe zegt:
"Wie bevatten kan
wat dit boek beschrijft,
die vindt ver van huis
iets van huis terug,
waar hij ook verblijft.

Lieve kinderen,
diepe duisternis
krijg je te doorstaan.
Daarom geef ik jullie
een klein lichtje mee,
dat nooit uit zal gaan."

Honden hebben vreemde zeden

Honden hebben vreemde zeden:
ze bevuilen alle steden!

Troost bij amputatie

Wel is uw been geamputeerd,
maar wees daarom niet ontsteld:
het is, gelijk de Schrift ons leert,
naar de Hemel u vooruitgesnel

Wat men van de haring zeggen moet

Wat men van de haring zeggen moet:
zo klein hij is, zo fijn en goed.
Vers kan hij de mens genezen,
gezouten kan hij heerlijk wezen.
het water is zijn element,
te land voelt hij zich niet patent.
God, in zijn goedheid zonder grenzen,
schiep dit dier voor de arme mensen,
opdat ook wie in nooddrift leeft
toch altijd wat te eten heeft.

Nachten zo wild! (naar Emily Dickinson)

Nachten, zo wild!
Was ik bij jou,
dan werd de nacht
zo wild als je wou.

Geen stormen deren
Het schip aan de wal,
Weg met het kompas,
Met kaarten en al.

Eden als haven,
Dus ik vertrouwd
Dat ik straks meren kan
In jou.

Lezen is heerlijk

Het kan heerlijk wezen
om een boek te lezen:
boom-roos-vis-vuur
en een boek is heus niet duur.

Hier op bladzij tachtig
is mijn boek zo prachtig,
want daar gaat een wit konijn
naar zijn oma met de trein.

En op bladzij honderd:
pispot omgedonderd.
Ha, wat moet ik lachen, man.
Krijg er bijna buikpijn van.

Maar bij bladzij zeven
huil ik altijd even,
want daar gaat een kikker dood

ergens in een boerensloot.

Wat Karin ervan denkt

Er woont een meisje bij ons in de straat
Dat met een Surinaamse jongen gaat.

Oom Karel moppert dat zoiets niet hoort:
“Laat ze het zoeken bij haar eigen soort.
In mijn huis kwam zo iemand er niet in.”

Ik denk aan mijn vriendin,
Die zwart is en hier speelt zo vaak ze wil.
Toch houd ik me maar stil,
Want ome Karel luistert toch nooit echt
En noemt het “kinderpraat” als je wat zegt.
Zo’n oom, daar maak je je wel zorgen om:
Al tweeënveertig jaar en nog zo dom!